

Sygn. akt I CZ 21/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący)

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku S. B.
przy uczestnictwie R. B.
o podział majątku wspólnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 kwietnia 2016 r.,
zażalenia uczestniczki postępowania
na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 listopada 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 30 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę kasacyjną uczestniczki R. B. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z 21 lipca 2015 r., wydanego w sprawie z wniosku S. B. o podział majątku wspólnego.

Sąd Okręgowy wskazał, że dopuszczalność skargi kasacyjnej od postanowienia rozstrzygającego spór o roszczenia współwłaścicieli (art. 618 § 1 k.p.c.), zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia określonego w skardze. W niniejszej sprawie nie przekracza ona kwoty 150.000 zł (art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c.), co skutkuje odrzuceniem skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Od postanowienia Sądu Okręgowego zażalenie wniosła uczestniczka i zaskarżyła je w całości. Zarzuciła, że postanowienie zapadło z naruszeniem art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 156 ust. 3 i 4 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami oraz wносиła o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 1 k.p.c., w sprawach z zakresu prawa osobowego, rzeczowego i spadkowego, od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. W sprawach o zniesienie współwłasności i dział spadku skarga kasacyjna nie przysługuje, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 150.000 zł (art. 519¹ § 4 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że w sprawach działowych (zniesienie współwłasności, dział spadku, podział majątku wspólnego małżonków), w razie zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy, wartość przedmiotu sporu wyznacza nie wartość całego dzielonego majątku, ale wartość konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego, którego dotyczy środek zaskarżenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2015 r., IV CZ 16/15, nie publ. i z 18 marca 2015 r., I CZ 22/15, nie publ.). Przy zaskarżeniu postanowienia działowego tylko w części, wartością

przedmiotu zaskarżenia jest wartość tych rzeczy, praw lub roszczeń, których zaliczenie lub niezaliczenie do majątku spadkowego, podział lub rozliczenie skarżący kwestionuje (postanowienie Sądu Najwyższego z 18 marca 2015 r., I CZ 22/15, nie publ.). Sąd Najwyższy wskazywał także, że od postanowienia sądu drugiej instancji wydanego w sprawach działowych, którego przedmiotem jest rozstrzygnięcie sporu przewidzianego w art. 618 § 1 k.p.c., skarga kasacyjna przysługuje, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi co najmniej sto pięćdziesiąt tysięcy złotych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2001 r., II CZ 13/01, OSNC 2001 nr 12, poz. 181, z 23 lipca 2014 r., V CZ 49/14, nie publ.; z 7 grudnia 2012 r., III CSK 288/12, nie publ. i z 14 stycznia 2010 r., IV CZ 112/09, nie publ.).

Przenosząc powyższe ustalenia na grunt niniejszej sprawy, należy zauważyć, że uczestniczka wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego, a z analizy skargi kasacyjnej wynika wprawdzie, że uczestniczka oznaczyła zakres zaskarżenia na kwotę 237.934 zł, to jest całą kwotę, którą zgodnie z rozstrzygnięciem Sądu ma zapłacić wnioskodawcy, ale zestawienie zarzutów podniesionych w skardze z niekwestionowanym przez uczestniczkę postanowieniem Sądu Rejonowego oraz zaskarżonym postanowieniem Sądu Okręgowego świadczy o tym, że postanowienie Sądu Okręgowego kwestionuje ona tylko o tyle, o ile jest ono ukształtowane przez stanowisko Sądu na temat wartości nieruchomości podlegającej podziałowi. Z treści skargi kasacyjnej wynika, że uczestniczka kwestionuje wartość nieruchomości w całości i domaga się jej skorygowania poprzez zastosowanie dodatkowego współczynnika korygującego - 0,9. Wobec tego zasadnie uznał Sąd Okręgowy, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 14 868,83 zł, bo tylko o taką kwotę mogłaby ulec zmianie wartość nieruchomości podlegającej podziałowi, gdyby zarzuty skarżącej okazały się uzasadnione.

Bez wpływu na powyższą ocenę pozostaje akcentowana przez uczestniczkę sprzeczność pomiędzy wypowiedzią Sądu Okręgowego w pkt III zaskarżonego postanowienia i w jego uzasadnieniu o rozłożeniu spłaty należnej wnioskodawcy na cztery raty. O tym, czy Sąd Okręgowy rzeczywiście zmienił zaskarżone

apelacją postanowienie Sądu Rejonowego w tym zakresie trzeba wnioskować nie na podstawie uzasadnienia, lecz według brzmienia jego sentencji.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

kc

db